

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

16 decembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Vasile Drăniceru în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2015, în cauza penală în privința lui

Beanchin Alexei Anatolie, născut la 09 iunie 1983, originar și domiciliat mun. Chișinău, bd. Dacia 34/1, ap. 72.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 16.08.2013 - 29.12.2014;

Instanța de apel: 05.02.2015 - 24.06.2015;

Instanța de recurs: 01.09.2015 - 16.12.2015.

A CONSTATAT:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 29 decembrie 2014, Alexei Beachin a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut, că Alexei Beachin a fost învinuit de către organul de urmărire penală, pentru faptul că, la 02 mai 2012, aproximativ la ora 13:00, aflându-se pe teritoriul parcării auto, amplasată pe adresa bd. Decebal 80/1, mun. Chișinău, unde a venit cu automobilul model „Mazda 626” n/î CER 694, pe care anterior l-a luat în folosință temporară de la Vladimir Lisnic, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, s-a apropiat de cet. Grigore Leahu și motivând că are nevoie de bani, l-a rugat pe ultimul să-i împrumute pentru două zile, bani, în sumă de 500 euro, iar ca garanție, i-a propus să-i lase automobilul nominalizat, asigurându-l, că acesta îi aparține cu drept de proprietate, totodată concretizând, că în caz că nu se va achita la timp, automobilul îl va trece în proprietatea lui.

Astfel, Grigore Leahu a acceptat, i-a transmis bani în sumă de 500 euro, care conform cursului valutar oficial al BNM, la data săvârșirii infracțiunii, constituiau 7750 lei, și a primit în gaj automobilul model „Mazda 626” n/î CER 694.

Alexei Beachin, nefiind proprietarul automobilului dat, a primit banii, după ce a plecat într-o direcție necunoscută, însușindu-i, fiind ulterior stabilit faptul că

proprietarul automobilului era cet. Vitali Cosîriov, astfel părții vătămate Grigore Leahu, fiindu-i cauzată o pagubă materială în proporții considerabile, în valoare de 7750 lei.

3. Procurorul, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Alexei Beanchin să fie condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 4 (patru) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau exercita activități legate de gestionarea bunurilor pe un termen de 3 (trei) ani, iar în baza art. 84 Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă 6 (șase) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau exercita activități legate de gestionarea bunurilor pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea cererii de apel, procurorul a invocat, că la emiterea sentinței, prima instanță apreciind materialul probator, a conchis greșit și neîntemeiat că fapta incriminată inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Astfel, a menționat că, în cazul escrocheriei victima transmite benevol bunurile către făptuitor, sub influența înșelăciunii sau a abuzului de încredere, element care în speță a fost demonstrat prin probe concludente și pertinente.

Respectiv, probele administrate demonstrează, că Alexei Beanchin urmărea scopul dobândirii ilegale a mijloacelor bănești și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat la momentul intrării în stăpânire asupra acestora, comunicând lui Grigore Leahu, că este proprietarul automobilului model „Mazda 626” n/î C ER 694, și deține procură eliberată pe numele lui, însă care la acel moment era acasă, procură care de fapt nu există și nu a fost prezentată în instanța de judecată.

De asemenea, pentru convingerea părții vătămate de a transmite mijloacele bănești în sumă de 500 euro, inculpatul l-a asigurat pe Grigore Leahu că, în caz de nerestituire a sumei împrumutate timp de 2 zile, vor merge împreună și vor înregistra dreptul de proprietate asupra automobilului dat, pe numele acestuia, obligație care nu a fost executată, din cauză că automobilul menționat, nu i-a aparținut niciodată.

Procurorul a mai remarcat, că pentru infracțiunea de escrocherie, nu are importanță metoda prin care se prezintă înșelăciunea sau abuzul de încredere, astfel că recipisa eliberată de către Alexei Beanchin lui Grigore Leahu, a avut drept scop însuflarea încrederii.

Prin urmare, acuzarea a evidențiat că, prima instanță la aprecierea probelor nu a ținut cont de faptul că infracțiunea de escrocherie este materială și se consideră consumată din momentul trecerii ilegale a bunurilor proprietarului la cel vinovat, în speță, de la transmiterea banilor prin inducerea în eroare a lui Grigore Leahu.

Totodată, prima instanță, la emiterea sentinței a dat o apreciere incorectă unor probe prezentate de acuzatorul de stat, cum ar fi procesul-verbal de examinare a obiectului din 19 noiembrie 2012 (f. d. 64, vol. I); ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive la cauza penală din 19 noiembrie 2012 (f. d. 65, vol. I); procesul-verbal de confruntare din 29 mai 2013, dintre Grigore Leahu și Alexei Beanchin (f. d. 95-96, vol. I); procesul-verbal de ridicare din 29 mai 2013, prin care a fost ridicată o recipisă, semnată de Alexei Beanchin (f. d. 98-99, vol. I); procesul-verbal de examinare a documentului din 07 iunie 2013 (f. d. 100, vol. I); ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive la cauza penală, din 07 iunie 2013 (f. d. 101, vol. I), concluzionând că acestea nu demonstrează vinovăția lui Alexei Beanchin, pe când acestea au fost prezentate întru demonstrarea săvârșirii infracțiunii de escrocherie de către inculpat, prin lăsarea în gaj a unui automobil care

nu-i aparține și eliberarea unei recipise în scopul înșelării victimei.

A mai invocat acuzarea, că prima instanță, greșit a considerat că la baza învinuirii lui Alexei Beanchin nu pot fi puse ca probă depozițiile martorilor Mihail Roșea, Maria Leahu, Pavel Pelivan, Alexandru Leahu, din motiv că aceștia nu au participat personal la discuțiile purtate de Vitali Cosîriov, Vladimir Lisnic, Grigore Leahu și Alexei Beanchin, ci cunosc despre aceste fapte numai din spusele lui Grigore Leahu.

Or, prin declarațiile acestor martori se probează faptul că Grigore Leahu a avut la 02 mai 2012 suma de 500 euro, care ulterior a fost dobândită ilegal de către Alexei Beanchin.

La fel, acuzarea a subliniat, că prima instanță la emiterea sentinței nu a ținut cont de sentința de condamnare a lui Alexei Beanchin din 20 septembrie 2012, prin care acesta a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, infracțiune săvârșită în patru episoade, după același scenariu, dobândind mijloace bănești de la victime prin înșelăciune, lăsând în gaj bunuri despre natura cărora înșela victimele.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2015, a fost admis apelul procurorului, casată sentința cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Alexei Beanchin a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 3 (trei) ani.

Pronunțând soluția nominalizată, instanța de apel a constatat, că Alexei Beanchin, la 02 mai 2012, aproximativ la ora 13:00, aflându-se pe teritoriul parcurii auto, amplasată pe adresa bd. Decebal 80/1, mun. Chișinău, unde a venit cu automobilul model „Mazda 626” n/î CER 694, pe care anterior l-a luat în folosință temporară de la cet. Vladimir Lisnic, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, s-a apropiat de cet. Grigore Leahu și, motivând că are nevoie de bani, l-a rugat pe ultimul să-i împrumute pentru două zile, bani, în sumă de 500 euro, iar ca garanție că îi va întoarce banii, i-a propus să-i lase automobilul nominalizat, asigurându-l, că automobilul îi aparține cu drept de proprietate, totodată concretizând, că, în caz că nu se va achita la timp, automobilul îl va trece în proprietatea lui.

Grigore Leahu a acceptat, transmițându-i bani, în sumă de 500 euro, care conform cursului valutar oficial al BNM, la data săvârșirii infracțiunii constituiau 7750 lei și a primit în gaj automobilul model „Mazda 626” n/î CER 694.

Alexei Beanchin, nefiind proprietarul automobilului dat, a primit banii, după care a plecat într-o direcție necunoscută, însușindu-i, fiind ulterior stabilit faptul că proprietarul automobilului era cet. Vitali Cosîriov, astfel, părții vătămate Grigore Leahu, fiindu-i cauzate daune în proporții considerabile în sumă totală de 7750 lei.

În confirmarea vinovăției inculpatului, instanța de apel a reținut următoarele probe: declarațiile părții părții vătămate Grigore Leahu; martorilor Vladimir Lisnic, Vitali Cosîriov, Alexandru Leahu; precum și probele cercetate de către instanțele de judecată: ordonanța de ridicare din 16 noiembrie 2012, potrivit căreia s-a dispus ridicarea de la Grigore Leahu a automobilului model „Mazda 626” n/î CER 694 (f. d. 58, vol. I); procesul-verbal de ridicare din 16 noiembrie 2012, prin care a fost ridicat automobilul model „Mazda 626” n/î CER 694 (f. d. 59, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 16 noiembrie 2012 (f. d. 62-63, vol. I); procesul-verbal

de confruntare din 29 mai 2013, dintre Grigore Leahu și Alexei Beanchin (f. d. 95-96, vol. I); recipisa din 02 mai 2012, întocmită de Alexei Beanchin (f. d. 99, vol. I) care, conform procesului-verbal de ridicare din 29 mai 2013, a fost ridicată de la cet. Grigore Leahu, pe 1 filă (f. d. 98, vol. I); procesul-verbal de examinare a documentului din 07 iunie 2013 (f. d. 101, vol. I).

Cu referire la probele prezentate, instanța de apel a remarcat, că inculpatul Alexei Beanchin, împrumutând bani de la Grigore Leahu și lăsând în gaj un bun care nu-i aparținea, de fapt urmărea scopul dobândirii ilegale a mijloacelor bănești și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat la momentul intrării în stăpânire asupra banilor.

Concluzia dată rezidă din faptul că Alexei Beanchin a comunicat lui Grigore Leahu că este proprietarul automobilului model „Mazda 626” n/î CER 694 și deține procură eliberată pe numele lui, care la acel moment nu era la el, era acasă, dar astfel de procură în realitate nu exista, considerente din care nici nu a fost prezentată în instanța de judecată.

De asemenea, instanța de apel a remarcat, că întru convingerea părții vătămate de a-i transmite mijloacele bănești în sumă de 500 euro, Alexei Beanchin l-a asigurat pe Grigore Leahu, că în caz dacă nu restituie suma împrumutată timp de 2 zile, vor merge împreună și vor înregistra dreptul de proprietate a acestuia asupra automobilului dat, obligație care nu a fost executată de către Alexei Beanchin din motiv că, de facto și de jure acest automobil nu i-a aparținut niciodată.

Așadar, versiunea inculpatului precum că Vladimir Lisnic a avut o datorie la el și ca gaj i-a lăsat automobilul, a fost apreciată critic de către instanța de apel, considerând-o declarativă, fără suport probant, fiind o poziție de apărare, deoarece inculpatul nu deținea un document care ar confirma că automobilul aparține lui Vladimir Lisnic și acesta ar fi putut să-l transmită în contul datoriei.

Respectiv, instanța de apel a ajuns la concluzia că vina inculpatului Alexei Beanchin în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, este dovedită.

Instanța de apel a mai menționat, că latura obiectivă a infracțiunii se exprimă prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Infracțiunea de escrocherie este o infracțiune materială și necesită în mod obligatoriu cauzarea de prejudicii victimei în urma trecerii voite în posesia făptuitorului a bunurilor.

Latura subiectivă se manifestă prin intenție directă deoarece făptuitorul acționează în mod fraudulos, în scopul dobândirii, pentru sine sau pentru altul, a unei valori materiale.

Cu referire la explicațiile de la pct. 15 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28 august 2004 „Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor”, instanța de apel a remarcat, că „...în cazul escrocheriei victima transmite benevol bunurile către făptuitor, sub influența înșelăciunii sau a abuzului de încredere. Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat”.

Totodată, instanța de apel a specificat, că pentru infracțiunea de escrocherie nu are importanță metoda prin care se prezintă înșelăciunea sau abuzul de încredere, aceasta poate fi realizată atât verbal cât și în scris.

În cazul dat, recipisa eliberată de către Alexei Beanchin lui Grigore Leahu și lăsarea ca gaj a automobilului, a avut drept scop insuflarea încrederii că obligațiile vor fi onorate, deși, în realitate inculpatul nu a avut astfel de intenție.

În concluzie, instanța de apel a menționat, că prima instanță, la aprecierea probelor nu a ținut cont de faptul că infracțiunea de escrocherie este materială și se consideră consumată din momentul trecerii ilegale a bunurilor proprietarului la cel vinovat, în speță, de la transmiterea banilor lui Alexei Beanchin prin inducerea în eroare a lui Grigore Leahu, iar făptuitorul obține posibilitatea reală de a dispune de acestea.

Prin urmare, în pofida argumentelor apărării, precum că inculpatul nu a avut intenția de a însuși banii în sumă de 500 euro de la partea vătămată, instanța de apel a stabilit, că probele acumulate în cadrul cercetării judecătorești demonstrează indubitabil că inculpatul a luat de la partea vătămată Leahu Grigore 500 euro, iar ca garanție că îi va întoarce banii, i-a propus să-i lase automobilul nominalizat, asigurându-l că automobilul îi aparține cu drept de proprietate, totodată concretizând că în caz că nu se va achita la timp, automobilul îl va trece în proprietatea acestuia.

Referitor la depozițiile martorilor Mihail Roșea, Maria Leahu, Pavel Pelivan, Alexandru Leahu, instanța de apel a remarcat, că acestea nu pot fi acceptate ca probe deoarece martorii nu și-au susținut declarațiile în instanță, însă, prin declarațiile acestor martori se probează faptul că Grigore Leahu a deținut la 02 mai 2012, suma de 500 euro, care ulterior a fost dobândită ilegal de către Alexei Beanchin, iar acest fapt nu este contestat de către apărare. Prin urmare, excluderea acestor depoziții din probatoriu nu afectează concluzia de vinovăție a inculpatului.

Instanța de apel a reținut și faptul că, inculpatul Alexei Beanchin a mai fost anterior condamnat prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 20 septembrie 2012 pentru săvârșirea unei infracțiuni similare, infracțiune săvârșită în patru episoade, după același scenariu, prin înșelăciune dobândind mijloace bănești de la victime, adică, lăsând în gaj bunuri despre natura cărora comunica victimelor date denaturate, și anume, comunica că brățara lăsată în gaj era din aur.

La stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă, instanța de apel, cu referire la prevederile art. art. 61 alin. (1), 75-78 Cod penal, a remarcat că inculpatul Alexei Beanchin a săvârșit o infracțiune care, conform art. 16 Cod penal, se califică ca gravă pentru care legea prevede ca pedepse alternative: amendă și închisoare cu sau fără privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 3 (trei) ani.

Astfel, instanța de apel a menționat, că Alexei Beanchin nu este încadrat în câmpul muncii, episoadele pe care a fost condamnat anterior, cât și cel din cauza prezentă au fost săvârșite în aceeași perioadă de timp 2011-2012, din care se atestă că acesta este predispus la săvârșirea unor astfel de infracțiuni, motiv pentru care, s-a ajuns la concluzia, că în privința inculpatului, pentru a atinge scopul urmărit de pedeapsa penală, este oportun de aplicat pedeapsă sub formă de închisoare, în limitele sancțiunii, cu aplicarea pedepsei complementare.

Tot aici, instanța de apel a indicat, că nedispunând de careva date privind modul de executare a sentinței prin care anterior Alexei Beanchin a fost condamnat, este în imposibilitatea aplicării pedepsei pentru cumul sau concurs de infracțiuni.

5. Avocatul Vasile Drăniceru în numele inculpatului, având în susținere prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a declarat recurs, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței.

În motivarea recursului, apărarea a invocat dezacordul cu decizia contestată, considerând-o ilegală, pasibilă casării, deoarece deși prima instanță din lipsă de probe a pronunțat o sentință de achitare, instanța de apel a pronunțat o sentință de condamnare.

Astfel, consideră că instanța de apel, nu a dat o apreciere corespunzătoare probelor administrate la dosar, deoarece automobilul model „Mazda 626” n/î CER 694, la momentul când i-a fost transmis în folosință lui Alexei Beanchin, deja fusese înstrăinat în baza procurii de către Vladimir Lisnic lui Vitali Cosîriov.

Relevă că Alexei Beanchin, primind bunul de la Vladimir Lisnic, avea tot temeiul să creadă că este posesor de bună credință, iar relațiile stabilite între aceștia sunt relații civile, fiind stabilit că proprietarul automobilului era de fapt Constantin Șolcovschi.

Menționează recurentul că, învinuirea se bazează pe declarațiile lui Grigore Leahu, care a menționat că Alexei Beanchin i-a comunicat că deține dreptul de proprietate asupra automobilului în baza procurii, însă careva probe în acest sens nu sunt.

Mai mult, din declarațiile lui Alexei Beanchin rezultă că Grigore Leahu a comunicat prin telefon cu Vladimir Lisnic, și au ajuns la înțelegerea că ultimul să perfecteze actele de proprietate asupra automobilului pe numele lui Alexei Beanchin, sau direct pe numele lui Grigore Leahu, iar cel din urmă a solicitat contra sumei de 500 euro, perfectarea unei recipise și a automobilului cu tot cu acte.

Invocă recurentul că instanța de apel nu a luat în considerație declarațiile inculpatului și nu a motivat din ce considerent a respins declarațiile acestuia, precum nici nu a elucidat contradicțiile dintre declarațiile părții vătămate, Grigore Leahu la diferite etape ale procesului penal.

Totodată, remarcă că instanța de apel, printr-o frază generală, a menționat că inculpatul a fost anterior condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni similare, după același scenariu, pe când ea urma să aprecieze obiectiv toate circumstanțele cauzei, pentru a elucidă dacă infracțiunea săvârșită e una similară celei pentru care inculpatul a fost anterior condamnat.

Cu referire la procura indicată de partea vătămată, avocatul menționează că existența procurii pe numele lui Alexei Beanchin, nu demonstrează și dreptul de proprietate al acestuia asupra automobilului, dar numai a dreptului de posesie și de folosință.

Subliniază că partea vătămată, a recunoscut că a cumpărat automobilul așa cum era el la acel moment, recipisa fiind o garanție a acestei vânzări, astfel că la caz nu poate fi vorba despre dobândirea unui împrumut, motiv din care consideră că acuzarea se bazează pe o eroare de fapt.

Consideră că instanța de judecată urma să concretizeze dacă la 02 mai 2012, inculpatul Alexei Beanchin, cunoștea despre faptul că Vladimir Lisnic a vândut automobilul, și anume prin întocmirea unei procuri pe numele cumpărătorului.

Mai indică recurentul, că din declarațiile lui Vladimir Lisnic și a lui Vitali Cosîriov, precum și ale părții vătămate date în cadrul ședinței primei instanțe, rezultă că la 02 mai 2015, Alexei Beanchin nu cunoștea despre faptul că automobilul cu pricina nu-i mai aparținea lui Vladimir Lisnic, circumstanțe care exclud intenția, latura subiectivă a escrocheriei și dobândirea ilicită a banilor.

Relevă apărarea că potrivit cererii de apel, procurorul susține învinuirea în privința inculpatului, pentru fapta lăsării în gaj a unui automobil care nu-i aparținea și eliberarea unei procuri în scopul înșelării victimei, însă despre gaj în sensul legal nu se menționează în recipisa anexată la materialele cauzei, precum nici nu a existat o procură eliberată de Alexei Beanchin.

Invocă dezacordul cu concluzia instanței de apel privind intenția lui Alexei Beanchin de a nu restitui banii percepuți, considerând că această concluzie nu se bazează pe careva probe concrete.

Totodată, potrivit declarațiilor părții vătămate Grigore Leahu, rezultă că în anul 2013 acestuia i-au fost restituiți banii, însă instanța de apel neîntemeiat a calificat faptele săvârșite potrivit art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea unei daune în proporții considerabile.

La fel, insistă apărarea, că din declarațiile părții vătămate rezultă că acesta și-a recuperat banii și nu mai are pretenții față de inculpat (f. d. 47, vol. II), însă potrivit deciziei contestate, la declarațiile părții vătămate se indică că acesta a solicitat admiterea apelului și condamnarea inculpatului conform legii.

Consideră avocatul Vasile Drăniceru, că la caz prezintă importanță declarațiile martorului Vladimir Lisnic, prezența căruia nu a fost asigurată de procuror și care a renunțat la această probă, pe când în decizia instanței de apel detaliat se face referire la declarațiile lui Vladimir Lisnic, date la faza urmăririi penale.

Tot aici menționând că martorul în cauză fiind de naționalitate ucrainean, a dat declarații în limba rusă, care au fost transpuse în limba de stat, fără prezența unui traducător și a căror veridicitate nu este dovedită.

Mai indică faptul că la materialele cauzei lipsește ordonanța cu privire la recunoașterea lui Vitali Cosîriov în calitate de parte vătămată, potrivit art. 59 alin. (2), (3) Cod de procedură penală, deși prin răspunsul Procuraturii ultimul a fost înștiințat despre începerea urmăririi penale (f. d. 52 vol. I).

La fel, remarcă că potrivit raportului privind consemnarea rezultatelor urmăririi penale (f. d. 124, vol. I), se face referire la 3 confruntări: din 29 mai 2013, 23 ianuarie 2012 și 23 februarie 2012, care nu sunt la materialele cauzei și nu este înțeleasă atribuția lor la caz, din moment ce infracțiunea a avut loc la data de 02 mai 2012.

Consideră că Grigore Leahu la confruntare a dat declarații contradictorii, care cad sub incidența art. 312 Cod penal, instanța de apel nu a luat în considerație că ultimul a menționat în ședințele de judecată în prima instanță, că nu a fost influențat de Alexei Beanchin (f. d. 238 verso, vol. I).

Mai indică recurentul că la caz, prezintă deosebit interes recipisele de la f. d. 30, 99, vol. I, din care rezultă despre existența și a altor martori.

6. Procurorul a depus referință asupra recursului declarat, pronunțându-se pentru respingerea acestuia, deoarece în esență recurentul nu a argumentat convingător ilegalitatea deciziei contestate și nici nu a indicat problema de drept de importanță generală abordată în cauza dată.

7. Verificând argumentele recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii

instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

După cum rezultă din conținutul recursului declarat de avocatul Vasile Drăniceru în numele inculpatului, acesta a invocat drept temei pentru declararea recursului art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

În conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Așa cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal reține, că instanța de apel a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, iar, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la admiterea apelului declarat de acuzatorul de stat, casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Alexei Beanchin a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 3 (trei) ani.

Astfel, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

Totodată, din materialele dosarului rezultă că instanța de apel, la examinarea cauzei, a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. art. 27, 99-101 Cod de procedură penală, cercetând sub toate aspectele probele administrate, verificându-le minuțios, iar în final le-a dat o apreciere corespunzătoare prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care coroborate în ansamblu, confirmă vinovăția inculpatului Alexei Beanchin în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Cu referire la dezacordul recurentului cu modalitatea de apreciere a probelor, și anume a declarațiilor date de martori, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului, instanța nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, acestea fiind exclusiv atribuțiile instanțelor de fond.

Tot aici urmând a se menționa, că potrivit jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar

instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

La caz însă, verificând probatoriul administrat în cauză, prin prisma argumentelor invocate de recurent, Colegiul penal le consideră ca nefondate, în sensul că vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate se dovedește indubitabil din probele acumulate și că nu a fost comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de fond sau cea de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea hotărârii atacate și adoptarea unei alte soluții.

Referitor la argumentele apărării, precum că în speță, partea vătămată a recunoscut că a cumpărat automobilul, luând ca garanție recipisa și nu a transmis banii cu împrumut, motiv din care consideră că acuzarea se bazează pe o eroare de fapt, instanța de recurs le apreciază ca fiind nefondate, din motiv că potrivit procesului-verbal de confruntare din 29 mai 2013, între partea vătămată Grigore Leahu și învinuitul Alexei Beanchin, cercetat în ședința de judecată a instanței de apel, partea vătămată a susținut că a dat cu împrumut cu condiția gajării automobilului, iar învinuitul a menționat că a luat un împrumut (f. d. 95-96, vol. I).

În ceea ce privește dezacordul recurentului, cu mențiunea în decizia instanței de apel, că partea vătămată a solicitat admiterea apelului și condamnarea inculpatului conform legii, instanța de recurs menționează că deși partea vătămată Grigore Leahu a declarat în ședința instanței de apel că prejudiciul cauzat i-a fost restituit, iar careva pretenții asupra inculpatului nu are, concomitent acesta a susținut apelul declarat de procuror, mențiune care a fost indicată și în procesul-verbal al ședinței de judecată din 24 iunie 2015 (f. d. 47, 51, vol. II).

Colegiul penal respinge și argumentele invocate de avocatul Vasile Drăniceru, prin care se susține că instanța de apel a făcut referire în decizie la declarațiile martorului Vladimir Lisnic, date la faza urmăririi penale, deși în ședințele instanței de apel prezența acestui martor nu a fost asigurată de procuror.

Aceasta deoarece, esența declarațiilor martorului nominalizat nu se referă direct la vinovăția sau nevinovăția inculpatului, ci dezvăluie anumite circumstanțe privind transmiterea în folosință a bunului, adică a automobilului transmis de inculpatul Alexei Beanchin părții vătămate, Grigore Leahu drept garanție a întoarcerii sumei de 500 euro, împrumutate de la acesta.

Distinct de considerentele menționate, Colegiul penal apreciază ca nefondată și critica apărării sub aspectul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în sensul că la caz nu au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate inculpatului Alexei Beanchin.

Sub acest aspect se va menționa, că temeiul invocat de recurent - „*nu sunt întrunite elementele infracțiunii*” este prezent atunci, când instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărârea judecătorească s-a făcut referire la săvârșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele

sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective. Prin urmare, temeiul, la care se face trimitere în recurs, nu este aplicabil în speța examinată din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar determina necesitatea casării deciziei instanței de apel.

Așadar, temeiul invocat include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

La caz, însă conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multiaspectual în textul deciziei instanței de apel, iar careva temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că situația de fapt a fost just stabilită de către instanța de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat și expus în pct. 4 al prezentei decizii, încadrarea juridică dată faptelor este corectă și corespunde situației de fapt reținute, la caz, corect instanța de apel ajungând la concluzia că sunt îndeplinite în prezenta speță condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În același context, Colegiul penal evidențiază întrunirea la caz a laturii obiective a infracțiunii de escrocherie, care constă din următoarele elemente: 1) fapta prejudiciabilă, alcătuită din acțiunea principală – dobândirea ilicită a mijloacelor bănești a altei persoane, și acțiunea adiacentă – înșelăciunea persoanei și abuzul de încredere; 2) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Astfel, instanța de apel, cu referire la pct. 15 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28 iunie 2004 „Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor”, corect a specificat, că în cazul escrocheriei victima transmite benevol bunurile către făptuitor, sub influența înșelăciunii sau a abuzului de încredere.

Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat.

La fel, instanța de apel just a constatat că recipisa întocmită de Alexei Beanchin cu privire la lăsarea automobilului ca garanție a întoarcerii datoriei lui Grigore Leahu, constituie de fapt o modalitate a inculpatului de a insufla încredere, deși în realitate el nu a avut această intenție.

Tot aici fiind reținut, că pentru infracțiunea de escrocherie nu are importanță metoda prin care se prezintă înșelăciunea sau abuzul de încredere, și nici proveniența automobilului la inculpat, cert fiind că infracțiunea de escrocherie este materială și se consideră consumată din momentul trecerii ilegale a bunurilor proprietarului la cel vinovat, în speță de la transmiterea banilor de către Grigore Leahu în posesia lui Alexei Beanchin.

Cu referire la alegațiile apărării privind lipsa intenției inculpatului de însușire a mijloacelor bănești, Colegiul penal remarcă că instanța de apel corect a evidențiat, că inculpatul Alexei Beanchin luând cu împrumut suma de 500 euro de la partea vătămată,

Grigore Leahu, a perfectat o recipisă prin care drept garanție că va întoarce banii a lăsat automobilul model „Mazda 626” n/î CER 694 susținând că îl deține cu drept de proprietate, totodată concretizând, că în caz că nu se va achita la timp, automobilul îl va lăsa în proprietate părții vătămate.

Față de cele ce preced, Colegiul penal conchide că, în prezenta cauză, nu se constată admiterea erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, la etapa judecării apelului.

Prin urmare, argumentele invocate de către avocatul Vasile Drăniceru în numele inculpatului Alexei Beanchin, nu și-au găsit confirmare și nu pot servi temei de casare a deciziei contestate, iar instanța de recurs conchide că în speță se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Vasile Drăniceru în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2015, în cauza penală în privința lui *Beanchin Alexei Anatolie*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 ianuarie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev